

Gooi maar voor de leeuwen

Blijspel in vier bedrijven

door

DIANA MONSHOUWER

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **GOOI MAAR VOOR DE LEEUWEN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **DIANA MONSHOUWER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2000 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Henry Hasenbein - Nette man. Is een onderdanige goedzak ten opzichte van zijn vrouw Luciel. Keurig gekleed. Het liefst driedelig pak, nette haren en spreekt ABN.

Luciel Hasenbein - Vrouw van Henry. Heeft duidelijk de broek aan. Keurig gekleed. Mantelpakje, parelsnoertje, oorbelletjes, en misschien te opgemaakt. Heeft geen idee wat een safaritocht inhoudt. Vindt zichzelf erg belangrijk en kijkt op het merendeel van de mensen neer. Weet alleen dat het heel interessant klinkt om te kunnen zeggen tegen vrienden dat je op safari bent geweest. Heeft veel teveel onnodige rommel bij zich.

Fred van Buuren - Gids. Woont al jaren in Afrika. Heeft veel verstand van overleven in de wildernis. Verdient wat bij met survivaltochten. Ergert zich dood aan de onervarenheid van het groepje toeristen dat hij bij zich heeft.

Kwagga - Kwagga betekent zebra in het Khoisan. Hij is bruingeschminkt, draagt een Afropruik en ziet er echt uit als een bosjesman. Deze rol moet gespeeld worden door degene die ook Fred speelt.

Henk van Dijk - Heeft samen met zijn vrouw een prijs gewonnen en wilde eens iets anders dan een vakantie naar Benidorm. Kan nu opscheppen dat hij op Safari is geweest. Banaal type mens. Heeft bijvoorbeeld een krat bier meegenomen op reis. Is natuurlijk iets dat niet kan ontbreken op een vakantie. Niet erg beleerd type mens.

Annie van Dijk - Vrouw van Henk. Tikkeltje onverzorgd typje. Weet wel goed wat ze wil en laat absoluut niet met zich sullen.

Emma Steenstra - Door haar rijke ouders op reis gestuurd, om haar eens andere dingen dan alleen luxe te leren kennen. Haar ouders weten geen raad meer met haar. Heeft zich duidelijk afgezet tegen het beeld dat haar ouders van haar verwachten. Zeer onverschillig en lui type. Ze laat goed merken dat het niet haar keus is, dat ze nu op Safari is. Type punk. Fel gekleurd haar en gescheurde kleren. Zeer tegen de draad.

Dubbelrol voor Fred en Kwagga.

DECOR:

Het toneel is in principe vrij makkelijk te realiseren. Wanneer men draden spant aan het plafond, over de breedte van het toneel en aan deze draden stroken crêpepapier hangt (van een cm. of 10) tot op de grond in verschillende kleuren groen, bruin en geel bijvoorbeeld, krijg je al snel een idee van de wildernis. De stroken moeten elkaar wel een beetje overlappen. In het midden moet je een halfronde ruimte overhouden waar de tenten staan. Deze ruimte op de grond kan opgevuld worden met bijvoorbeeld stro of hooi. Ook moet je zorgen, dat je tussen de stroken crêpepapier een paadje vrijhoud om van het toneel te kunnen verdwijnen. Dit moet voor het publiek niet te zien zijn.

1E BEDRIJF

scène 1

Wanneer het doek opengaat, klinken er geluiden van de wildernis. Bijvoorbeeld geluiden van vogels en insecten. Dit duurt even. Dan komt Fred als eerste op.

Fred: (*kijkt om zich heen en zucht*) Mijn hemel, wat een gezelschap. Dit lukt mij geen tweede keer, zoiets bij elkaar te sprokkelen. Ik denk dat het wel eens hele lastige weken kunnen gaan worden. Ik begrijp trouwens niet waar ze blijven. Alhoewel, die schoenen van die vrouw. Wie gaat er nu met zulke schoenen de wildernis in. (*zucht weer eens*) We zullen er het beste maar van maken. Ik heb geen andere keus. Nou, ik denk dat dit maar de plaats moet worden om een poosje te vertoeven. (*doet rugzak af, gaat op de grond zitten en gaat een punt slijpen aan een stok met zijn mes*)

Luciel: (*veel te netjes gekleed, draagt een keurig pakje en schoenen met hakken en heeft een handtasje bij zich en is zeer enthousiast*) Oh, meneer Fred, bent u hier. U kunt wel snel voortbewegen zeg.

Fred: Tja, mijn schoenen zijn iets makkelijker dan die van u. Maar u wilde niet naar mij luisteren.

Luciel: Meneer Fred. Ik kan toch niet op mijn kousenvoetjes gaan lopen. Stel dat we iemand tegenkomen. Dat zou toch wel erg banaal zijn, vindt u niet?

Fred: Maakt u zich maar geen zorgen hoor, mevrouw. Ik denk niet dat we hier snel iemand tegen zullen komen. Weet u hoe groot deze jungle is?

Luciel: Ik hoop groot. Ik hou namelijk van alles wat groot is. Neem nou bijvoorbeeld ons huis, dat is.....

Fred: Mevrouw Hasenbein, we zijn nu op Safari.

Luciel: Hasenbein met e-i, meneer Fred.

Fred: Hasenbein met e-i of i-j, dat maakt voor de uitspraak toch helemaal niet uit.

Luciel: Nee dat weet ik wel, maar ik vind het zo verschrikkelijk, wanneer iemand mijn naam niet goed weet te schrijven. Daarom zeg ik het er maar altijd even bij. (*nonchalant*) Gewoon, voor de duidelijkheid.

Fred: (*zucht*) Goed, mevrouw. U zegt het maar zo u het hebben wilt. Maar ik zou het op prijs stellen dat er tijdens deze vakantie niet over thuis wordt gesproken. U moet proberen één te worden met de natuur.

Luciel: (*luistert niet*) Wat enig allemaal. Oh, ik vind het toch zo enig allemaal. Wat zal Marinka jaloers op mij zijn. Zij is nog nooit op Safari

geweest. (*zucht*) Ach ja, sneu hè, wanneer je zo'n reisje niet kan betalen.

Fred: Wie is Marinka?

Luciel: Een vriendin van me. Nu ja, vriendin. Voor een echte vriendin moet ze iets meer (*maakt gebaar met vingers van geld*) hebben. (*lacht*) U begrijpt mij vast wel, meneer Fred.

Fred: (*zucht*) Waar blijft uw man en de rest?

Luciel: Oh, Henry? (*roept tussen neus en lippen door*) HENRY! Tja, Henry is niet zoveel gewend, hè? Thuis hoeft hij nooit iets te dragen, daar hebben wij personeel voor. Maar ik stond erop om nu eens lekker samen van dit tripje te gaan genieten. (*zeer overdreven*) Heerlijk. Gewoonweg heerlijk. (*roept*) Henry lief, kom je nog? (*Dan komt Henry aangesjokt. Helemaal afgeladen met koffers, tassen, twee klapstoelen en rugzak. Het zweet druipt van zijn gezicht. Is bijna buiten adem.*)

Luciel: Henry, ben je daar eindelijk, jongen. Meneer Fred en ik hadden het net over je. Ik vertelde net dat wij normaal gesproken altijd personeel gebruiken voor het zware werk.

Henry: Personeel voor het zware werk? Jij gebruikt ons personeel overal voor.

Luciel: (*lacht*) Niet overdrijven, Henry. Er zijn dingen die ik zelf nog doe, hè.

Henry: Zoals?

Luciel: (*Weet even niet wat zij moet zeggen en praat er dan maar overheen*) Meneer Fred, zijn we er al bijna? U zit er namelijk zo lekker ontspannen bij. Wat bent u eigenlijk aan het doen.

Fred: Ik ben mij vast aan het voorbereiden op het avondeten.

Luciel: (*tegen Henry*) Zet de spulletjes maar even neer hoor, schat.

Henry: (*zucht dodelijk gelukkig*) Oh, gelukkig, Luciel. Ik dacht dat je het nooit zou zeggen.

Luciel: Het avondeten, meneer Fred? Oh hoor je dat, Henry. Het is net echt, hè. Meneer is zogenaamd een speertje of zo aan het maken.

Fred: Niet "zogenaamd", mevrouw Hasenbein. Ik ben echt een speer aan het maken.

Henry: Hasenbein met e-i.

Luciel: Stil maar, Henry, ik heb dat meneer net al duidelijk gemaakt.

Henry: Ik moet het er van jou altijd bij vertellen. Het zit hier (*wijst naar hoofd*) helemaal geprogrammeerd.

Luciel: Stil nu maar, wil je? Oh, wat klinkt dat heerlijk primitief. Een speertje maken. Kijk, wij mensen zoals Henry en ik zijn dat niet gewend.

Fred: Dat idee had ik al.

Luciel: (*lacht*) Oh meneer Fred, u bent een enige man. In voor een grapje, daar hou ik wel van.

Henry: Gaan we nog veel verder, meneer?

Fred: Nee, dit lijkt me een geschikte plaats om te rusten.

Luciel: Ja, het ziet er erg gezellig uit. Echt oerwouds. Geef me eerst maar eens mijn vrijetijdsschoenen, Henry. Want deze lopen toch niet zo makkelijk als ik dacht.

Henry: Dat heb je de hele tijd al proberen duidelijk te maken.

Luciel: (*dwingend*) Schoenen, Henry.

Henry: (*Maakt een koffer open, die vol met schoenen zit en haalt er een paar uit*) Deze, Luciel?

Luciel: Nee, schat, mijn vrijetijdsschoenen. Dat weet je toch wel?

Henry: (*pakt weer een ander paar*) Deze dan?

Luciel: (*lacht naar Fred*) Die Henry, hè, maakt altijd maar grapjes? (*boos*) Nee, die zijn het ook niet, Henry.

Henry: (*wordt een beetje moe*) Deze dan?

Luciel: Nee, schat, die hoge met die vetertjes. Die ken je toch wel?

Henry: Ik heb jou nog nooit gezien in hoge schoenen met vetertjes.

Luciel: (*beetje boos*) Sssttt. Dat hoeft meneer Fred toch niet te weten. Hij zou eens kunnen gaan denken, dat ik nog nooit zulke tripjes heb gemaakt.

Henry: Volgens mij was dat de eerste gedachte die bij hem opkwam toen hij je zag.

Luciel: (*boos*) Hè, Henry, doe niet zo flauw. (*lacht tegen Fred zeer overdreven*) Henry heeft niet zoveel verstand van vrouwenschoenen. Vandaar. (*zachtjes tegen Fred*) Eigenlijk nergens van.

Henry: (*pakt nu het goede paar*) Deze dan?

Luciel: Goed zo, Henry, die zijn het. Keurig, lief.

Henry: (*zucht*) Had gewoon één paar meegenomen, dat was één koffer minder geweest.

Luciel: (*lacht tegen Fred*) Grapjasje, hè, vindt u niet, meneer Fred?

Fred: Ach, wat zal ik ervan zeggen.

Luciel: U hoeft niets te zeggen, meneer Fred.

Henry: (*zachtjes tegen Fred*) Dat is het beste dat je kan doen. Gewoon, mond houden en doen wat je moet doen. Meer niet.

Luciel: Wat zeg je daar allemaal, Henry schat?

Henry: (*negerend met diepe zucht*) Waar ik de spullen neer kan zetten?

Fred: Op de plaats waar ze nu staan.

Luciel: (*verbaasd*) Hier? Hier op deze plaats?

Fred: Ja hier. Inderdaad. Is er iets mis met deze plaats?

Luciel: Nou nee, ik vind het enig, maar ik denk dat het beter is wanneer wij nu eerst maar naar de huisjes toe gaan.

Fred: Huisjes, mevrouw Hasenbein?

Luciel: Huisjes ja. (*geniet helemaal van de gedachte alleen al*) Van die heerlijke primitieve negerhuisjes.

Fred: Sorry, maar ik begrijp echt niet waar u het over heeft.

Luciel: U weet toch zeker wel wat ik bedoel met negerhuisjes, meneer Fred?

Fred: Negerhuisjes, mevrouw Hasenbein?

Henry: (*zucht*) Ze bedoelt vast die zwarte krullenbollenhutten.

Luciel: Juist, Henry, goed geformuleerd. (*lacht*) Zwarte krullenbollenhutten. (*ondeugend*) Grapjasje.

Fred: (*rustig*) Oh, u bedoelt de onderkomens van de Boshi die hier leven.

Luciel: Bossie? (*beetje geërgerd*) Ontbreekt er niet een stukje van het woord, meneer Fred? En ik heb liever dat u niet zo plat praat.

Fred: (*wordt nu een beetje boos*) Plat praat? Zeg, waar heeft u het over?

Luciel: (*schrikt een beetje*) Maar meneer Fred, u zegt net bossie en zoiets spreken wij uit als bosje.

Henry: (*articuleert*) Bosje. Van bosjesmannen. Die wonen toch in het oerwoud.

Luciel: Juist, Henry. (*tegen Fred*) Bosjesmannetjes (*lacht*) en natuurlijk ook de bosjesvrouwjes.

Henry: (*lacht*) Ja, want bosjesmannen zonder bosjesvrouwen zijn gauw uitgestorven hoor.

Luciel: (*boos*) Henry, gedraag je. Let op jezelf. Laat je niet zo gaan. (*Henry valt gelijk weer terug in zijn oude plooi*)

Fred: Heeft u uw reispapieren niet doorgenomen voordat u hier naartoe afreisde?

Luciel: (*zeer overdreven*) Natuurlijk hebben wij dat gedaan. (*zachtjes tegen Henry*) Ja toch, jij hebt dat toch allemaal doorgelezen, Henry.

Henry: (*krabt zich achter zijn oor*) Eh....ja... natuurlijk heb ik dat gedaan.

Luciel: (*stoot Henry boos aan*) Wij hebben dat gedaan.

Henry: Natuurlijk hebben "wij" dat gedaan.

Fred: Dan heeft u beiden "natuurlijk" ook gelezen dat de Boshi, B-O-S-H-I, een volksstam is die hier in centraal-Kongo leeft.

Luciel: (*doet net of ze het weet*) Oh, natuurlijk, de Boshimensen. Dat weten wij heus wel hoor, meneer Fred.

Fred: (*nog steeds een beetje boos over de domheid van deze mensen*) En dan weet u ook waarschijnlijk wel, dat deze Boshi het vast niet prettig vinden wanneer u het over zwarte krullenbollenhutten heeft.

Luciel: Nu ja, het zijn toch hutjes, meneer Fred, wees eerlijk. Het is toch

niet te vergelijken met de huizen waar wij in vertoeven.

Henry: Nee, onze schuur, is een villa voor deze mensen.

Fred: Het woord villa, meneer Hasenbein, komt niet voor in het woordenboek van deze mensen.

Luciel: (*zeer verbaasd*) Hebben deze mensen een woordenboek? Kunnen zij dan lezen?

Fred: (*moe*) Figuurlijk, mevrouw. Of staat figuurlijk niet in “uw” woordenboek?

Luciel: (*boos*) Natuurlijk staat figuurlijk in ons woordenboek. U moest eens weten hoeveel soorten woordenboeken wij wel niet hebben. (*draaft weer door*) Wij hebben een hele kamer vol.....

Fred: Mevrouw, u moet één ding van mij aannemen. Laat in deze drie weken thuis voor wat het is, hè. Ban het uit uw gedachten en probeer voor één keer in uw leven één te worden met de natuur.

Luciel: Voor één keer in mijn leven één worden met de natuur? Weet u hoeveel tijd ik doorbreng op ons landgoed. Meneer Fred, dat is een en al natuur. We hebben de meest uiteenlopende rozenperken, meeters, buxushagen, een ontegenwoordig grote kruidentuin, een aparte hoek voor een grandioze rotsformatie met waterval, een.....

Fred: (*boos*) En hier hebben we mangrovebossen, regenwouden, savannes met acacia's, moeraswouden, bamboevelden en zeer uitgestrekte savannevelden vol met olijfbomen, jasmijnen, boomheide, hulst-, kornoelje-, en hertshooisoorten.

Henry: (*beetje verbaasd*) U heeft uw reispapieren goed bestudeerd.

Fred: (*nog steeds boos*) Dat heeft niets met studeren te maken. Ik woon hier al vijfendertig jaar.

Luciel: Nou, nou, nou, meneer Fred. Niet zo boos praten hoor. Dat zijn wij niet gewoon.

Fred: (*bijt van ellende bijna zijn tong af om zich in te houden*) Grrrrrrrrr.

Luciel: Meneer Fred. Ik heb nu sterke behoefte om mij even op te gaan frissen voor het eten. Wij hebben ook zo'n eind gewandeld.

Fred: Ga uw gang. Ik hou u absoluut niet tegen om uzelf wat op te frissen hoor, mevrouw.

Luciel: Nou dan. (*tegen Henry*) Kom op, pak jij even de spullen dan kunnen we gaan. (*Henry luistert direct, maar tobt zich een ongeluk om de boel goed beet te houden*)

Fred: En waar gaat u dat doen?

Luciel: In ons huisje natuurlijk. (*lacht*) Ons Boshishuisje. Zeg ik het zo goed, meneer Fred?

Fred: U noemt het maar zoals u het wilt.

Luciel: Fijn. (*zoekend*) Waar... eh... moeten wij heen?

Fred: Nergens.

Luciel: Nergens? Nou, ik ben in voor een dolletje, maar nu even niet op dit moment.

Henry: Nee, kom op. (*heeft nog steeds de tassen en spullen vast*) Weet u hoeveel dit weegt en hoever ik er al mee aan de wandel ben.

Luciel: Meneer Fred heeft geen zin in jouw gezeur, lief.

Henry: (*verbaasd*) In mijn gezeur?

Fred: Zet de spullen nu maar gewoon neer op de plaats waar wij staan, want er zijn geen huisjes.

Luciel: (*verbaasd*) Geen huisjes? En u zegt net dat u me niet tegen zal houden om mezelf wat op te frissen.

Fred: (*zucht*) Mevrouw, mag ik u er even aan herinneren dat we op survivaltocht zijn. U weet wel. SURVIVAL. Overleven in de wildernis. En in de wildernis groeien nu eenmaal geen huisjes.

Luciel: Overleven in de wildernis? (*tegen Henry*) Maar jij zei tegen mij dat survival de afkorting is van Speciaal Uitje voor Rijke Vermogende Individuen Van Alle Leeftijden.

Henry: Heb ik dat gezegd?

Luciel: Zeg, je bent toch niet aan het verkreukelen (*wijst naar voorhoofd*) hierboven, hè?

Fred: Mevrouw Hasenbein, wanneer u hier het pad een stukje uitloopt, komt u vanzelf bij een riviertje. Prima plaats om uzelf wat op te frissen.

Luciel: (*zeer verbaasd*) U maakt een grapje.

Fred: Zeg, mevrouw, u weet toch wel waar u zich voor heeft ingeschreven, hè? U denkt toch niet dat dit een geheel "verzorgde" reis is.

Henry: Ik ben degene die ons heeft ingeschreven.

Luciel: Nou, vertel meneer Fred dan even wat wij van deze trip verwachten?

Henry: (*zacht tegen Fred fluisterend*) Ik verwacht dat één of andere chimpansee een oogje op haar krijgt. Haar mee de allerhoogste boom in sleurt en boven in de top erachter komt dat hij de grootste vergissing in zijn leven heeft gemaakt en haar met een grote smak weer laat vallen. (*handen ten hemel gericht*) Alsjeblieft, laat mijn wens eenmaal in mijn hele leven uitkomen?

Luciel: Zou je iets harder kunnen praten, Henry. Zodat wij het allemaal kunnen horen. Ik in het bijzonder.

Henry: Ik zei dat....

Luciel: Laat mij maar. (*streng en duwt Henry met een flinke zwieper opzij*) Wij verwachten, meneer Fred, om te beginnen een goed onderkomen. Een onderkomen met twee heerlijke schone bedden. Een fatsoenlijke badkamer met toilet en ligbad. 's Avonds een keurig

volgens de etiquette gedekte tafel met een rijkelijke menukaart. (*ziet het helemaal voor zich*) Des morgens een overheerlijk ontbijt. En een barretje, waar we 's avonds heerlijk van een glaasje wijn kunnen nippen.

Henry: Dat wilde ik net zeggen.

Fred: Mevrouw Hasenbein, deze plaats hier zal de komende drie weken uw onderkomen zijn. Schone bedden heeft u waarschijnlijk zelf voor gezorgd, indien u uw slaapzakken heeft gewassen. Die etiquette kunt u wel vergeten, want wij eten hier het meest met onze handen. De badkamer, met ligbad, is dus dit pad uit. Ik zou alleen niet te lang gaan liggen in bad, want er zwemt hier namelijk het een en ander. De menukaart kunt u zelf samenstellen met datgene wat hier loopt, kruipt, vliegt en zwemt. En dat barretje, daar zorgt Henk wel voor heb ik gezien.

Luciel: (*loopt een beetje rood aan*) Wat zegt u, meneer Fred? Die slaapzakken en tent waren toch zeker alleen maar om een beetje in de sfeer te komen.

Fred: Nee, mevrouw. Die heeft u de komende weken gewoon hard nodig. Sorry, maar ik vertel het niet nog een keer. Ik dacht dat ik duidelijk genoeg was.

Luciel: Weet u wat deze reis ons heeft gekost?

Fred: Ja, dat weet ik. Het is ook zeer exclusief wat u er voor terug krijgt. Dat wilde u toch, exclusiviteit?

Luciel: (*steeds bozer*) Waar heb jij ons voor opgegeven, Henry?

Henry: Nou, precies zoals Fred het zegt, iets....eh....iets.... exclusiefs.

Luciel: (*heel boos*) Jij denkt toch niet dat ik dit hele eind ben komen vliegen, rijden en lopen om hier een beetje als een stel arme sloebers de dag zien door te komen?

Henry: Stil nou, Luciel. Ik kan het je allemaal uitleggen.

Luciel: Uitleggen. Er valt hier helemaal niets uit te leggen. Wij draaien nu om, en gaan lineia recta naar huis terug.

Fred: Dat zal een eind lopen worden, mevrouw.

Luciel: (*boos*) Dat stuk teruglopen naar die Jeepjes heb ik er heel graag voor over. Al moesten er nog zes kilometertjes bij.

Fred: Zeg maar gerust zeshonderd kilometer....tjes.

Luciel: Wat bedoelt u met zeshonderd kilometertjes, meneer Fred?

Fred: De Jeeps zijn vertrokken naar de thuisbasis en komen pas over drie weken hier weer terug om ons op te halen.

Henry: (*blij*) Zie je het. Ik wist dat er een reden te bedenken was waarom die twee vreemde mannen met ons meereden.

Luciel: Ik vond iedereen die meereed maar vreemd. De rest van het gezelschap ook, dat moet vast één grote vergissing zijn.

Fred: Heel goed gezien, meneer Hasenbein. En de rest van het gezelschap is geen vergissing, maar zij willen gewoon net als u iets speciaals.

Luciel: Dit kan niet anders, of dit is gewoonweg een zeer misselijke grap. *(Dan komen Henk en Annie aangelopen. Ze zijn beiden afgeladen met rugtassen en sporttassen. Henk draagt een krat bier en een bal en Annie een transistorradio en opgeblazen luchtbed)*

Henk: Hè, eindelijk. Zijn jullie hier. Puik plekkie, Fred. Echt top. Kunnen we hier stoppen. Ik ben onderhand kurkdroog van binnen.

Annie: Het is echt heel wat anders dan Benidorm, dat kan ik je wel vertellen.

Henk: We zijn wel eens een keer in de dierentuin geweest, maar in het echt is het veel gaver.

Annie: Ja, dat was gewoon een lachertje hoor, hiermee vergeleken.

Luciel: Nou mevrouw... eh

Annie: *(vriendelijk)* Zeg maar gewoon Annie hoor.

Luciel: Ik hou het liever bij mevrouw, alhoewel... *(bekijkt Annie van top tot teen en trekt haar neus flink de lucht in)* mevrouw?

Annie: We gaan toch niet katten, hè?

Henk: *(lacht)* Nee, want, die lopen hier al genoeg rond. Je weet wel, van die grote met zo'n grote harige kraag rond hun kop. *(lacht)* Katten met zo'n rastakapsel. *(tegen Fred)* Ja toch, die lopen hier toch?

Annie: Dat benne leeuwen, Henk.

Henk: Oh ja, leeuwen. Ja, ik was nooit zo goed in aardrijkskunde.

Henry: U bedoelt waarschijnlijk biologie.

Henk: Oh, dat ken ook. Weet ik veel. Lijkt allemaal zo op elkaar.

Luciel: *(boos)* Kom, Henry, pak de spullen. We gaan terug.

Henry: *(zucht)* Ja maar.....

Luciel: Niks te maren. Kom op.

Fred: Weet wel waar u aan begint, mevrouw.

Luciel: Dat weet ik heel goed. In ieder geval niet met deze belachelijke survievel.

Henry: Survival.

Henk: Moeilijk woord hè, wijfie. Ik heb ook ooit eens een jaar Frans gehad.

Henry: Engels.

Henk: Engels dan, wat maakt het uit. Ik ken het allebei niet verstaan.

Fred: Hebben jullie Emma ook nog ergens gezien?

Annie: Dat kind komt zo, moest effe uitrusten. Zijn niks gewend joh, dat ken je zo zien.

Fred: Is ze ver achter?

Henk: Nee, ze zal zo wel komen.

Annie: Wees maar niet bang dat er een beest naar d'r toespringt hoor.

Henk: Nee, want als ze haar zien, vallen ze gelijk dood neer.

Annie: Benne die beesten vast niet gewend hier. Al die kleuren.

Henk: Nou, dat zou ik niet te snel zeggen. Er zullen hier vast wel bosjesmannen wonen. Die kenne d'r vast ook zo uitzien.

Annie: Wonen hier bossies mannen? Dan hebben ze hier toch zeker ook wel bossies met vrouwen?

Henk: Tuurlijk wel, anders sterven ze op een kwade dag allemaal uit.

Henry: (*lacht*) Dat zei ik net ook al.

Henk: Ik bedoel bossiesmannen. Van die Zoeloes, als je begrijpt wat ik bedoel.

Annie: Zoeloe's? Heb dat met die lippen te maken? Je weet wel (*lacht tegen Henk*) net als Pleuntje van de slager.

Fred: Mag ik even tussen beide komen. Zoeloes heeft niet echt iets met lippen te maken, en ik vind het zeer denigrerend klinken. Zoeloes zijn volksstammen die wonen in het zuidoosten van Afrika. Er zijn er maar een paar. Ongeveer 5,7 miljoen.

Annie: (*verbaasd*) 5,7 miljoen? Noem je dat een paar? Dat is bijna net zoveel als wij gewonnen hebben met die loterij. (*lacht*) Maar dan in klinkklare stuivers.

Henk: Maar die eten toch mensen? Je weet wel, pannetje op vuurtje en hup, mensie d'r op en braden maar.

Fred: Nee, Zoeloes zijn vanouds veetelers. U bent waarschijnlijk in de war met inboorlingen.

Henk: Nou, ik ben echt niet in de war hoor. Zoeloe of inboorling, ze zien d'r allemaal hetzelfde uit.

Luciel: Ik vind het zeer te prijzen waard, dat u deze mensen iets probeert bij te brengen, maar ik zou nu graag een oplossing vinden voor het probleem, meneer Fred.

Annie: (*lacht*) Hoor haar nou, (*spottend*) meneer Fred. Het is of meneer of Fred, maar niet alle twee. Dat klinkt echt stom.

Luciel: Nu ben ik het echt zat. Ik blijf hier geen minuut langer. (*tegen Henry*) Kom, pak de spullen en volg mij.

Henry: (*heeft nog steeds alles vast en zucht*) Ik hoef ze niet meer te pakken.

Luciel: Nou, waar wacht je dan op. (*Dan komt Emma aanlopen. Op zijn elfendertigst. Rugzak op haar rug en zeer ongemotiveerd*)

Emma: Nou, wat staan we hier allemaal te staan?

Annie: (*blij*) Hier is de pitstop.

Henk: Ja, dit is de plaats waar we gaan staan.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto